

İnsanlık Ölmüş

– CnnBİLGEHAN · 03 Haziran 2011

"Sadece İnsan" olabilmek asıl marifet, ama görüyorum ki insanlık ölmüş.

Ben mi yanlış düşünüyorum yoksa, bunca olup bitenler mi bize yanlış şeyler düşündürtüyor bilemiyorum. Siz söyleyin hangisi doğru?

Uzun zamandır siyasetin vermiş olduğu sıkıntı. Oy uğruna atılan bir sürü yalan, iftira, ölüm ve olaylar. Dünyanın dört bir yanında ve ülkemizde tacizler, ölümler, katiller... Ve bunların yanı sıra hayvanlara yapılan eziyetler...

Bütün bu satırları aslında bugün bir sosyal paylaşım sitesinde izlediğim bir görüntü sebep oldu. Videoyu anlatmak bile aslında o kadar korkunç ki nereden ve nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Ama kısa ve öz olarak Asyalı bir kızın ayağındaki 10 cm'lik topuklu ayakkabısı ile nasıl ezerek bir tavşanı öldürdüğü ve bundan nasıl bir keyif aldığıнын göstergesi idi. Ben daha önce yine buna benzer pek çok görüntü görmüştüm. Ama buna ses çıkarmamak bile artık beni o kadar rahatsız ediyor ki bunları buradan yazarak sizlerle paylaşmak istiyorum.

Peki, biz insanlığımızı nerede kaybettik?

Hangi olay bize iyilik yapmayı unutturdu? Biz ne zaman hırslarımızın kurbanı olduk? Ve en önemlisi biz ne zaman öldük? Bu insanlık ölürken bedenlerimiz neredeydi? Neden kimse dur demedi? Niye bu dünyanın çarkı böyle dönüyor ve neden kimse hala dur demiyor?

Şimdi bazıları aman bir sürü insan ölürken tavşanda nedir ki diyecek belki de. Peki, sorarım size biz acaba insan olabilmeyi, ilk olarak hayvan deyip geçtiğimiz, önemsemediğimiz o sevgi dolu yaratıkları öldürürken mi kaybettik? O yüzden mi bu kadar acımasız olduk? O yüzden mi artık birilerini katlederken vicdanımızı geçtim yüzümüz bile kızarmaz oldu?

"Sadece İnsan" olabilseydik eğer, bütün dünyada iyilik için kısık bir sesle bağırarak zorunda kalır mıydık? Bir hikâye var, pek çok kişi belki bilir, bilmeyenler için anlatmak isterim.

" Bir gün adam işten gelir, yorgun argın koltuğa oturur, ayaklarını uzatır. Yanına beş yaşlarındaki oğlu gelir ve babasına hasretle sarılır. Hadi babacım benimle oyna der. Baba yorgun, oyun oynayacak dermanı yok, onu reddetmekte istemez ,düşünürken ilerideki bir dünya haritası gözüne çarpar. Gider, haritayı alır eline, küçük küçük parçalara böler ve oğluna uzatır.

–Sen bu haritayı eksiksiz, düzgün bir hale getir, daha sonra oynayalım der.

Baba kendinden emin oğlu en az iki ya da üç saat onu rahat bırakacaktır. Fakat çocuk 5 dakika sonra yanına gelir ve tamam baba haritayı düzelttim der. Baba şaşkın nasıl olur diye odasına çıkar ve bakar haritaya. Hakikatten de harita düzelmiştir. Nasıl oldu der oğluna, haritayı bu kadar kısa sürede nasıl düzelttirdin? Çocuk derki, çok manidar bir cevapla:

–Babacım, haritanın arkasında bir insan resmi vardı. Ben onu düzelttim bütün dünya düzeldi...

Aslında bu kadar basit bir kelimedeki bu kadar koca bir anlam...

Bir insan kendini düzeltmeye çalışsa demek ki bütün dünya düzelecek.

"Sadece İnsan" gözü ile bakmamız gerektiği, kişilerin hangi din, dil, ırk, renk ya da ayrımcılık

gözetmediği, insan olmanın o ulvi hissiyatı ile dünyada yaşayan bütün canlılara saygı duyma isteği... İşte İNSAN olmanın anahtarı bu galiba.

Peki, bizler bunun yüzde kaçını yapabiliyoruz?

Ya da yüzde kaç kişi, yüzde kaç insan?

Yok, yok biz her barış diyeni taşlırsak, her sevgi diyeni aşağılırsak, her özgürlük diyeni susturursak, konuşsa kabahat sussa içine dert, tek tük kalmış içimizdeki o insancıklar, onlar ne yapsınlar?

Siyaset adına olsun, o adına, bu adına, konu her ne ise bir kenara bıraktığımız hislerimiz ve kutuya kapattığımız vicdanımızı artık diyorum... Geri çıkarsak olmaz mı?

Kimse kimseyi ne giydiği için suçlamasa, kimse kimseye, düşüncesinden ötürü aşağılamasa, kimse kimseye üstünlük taslamasa ve o canlılara yapılan bütün kötülüklerden vazgeçilse, olmaz mı?

Sevdiğimizize sevgimizi söylesek, sevmediğimize bile hoş görü ile baksak, saygı duysak, kavga edip küsmektense birbirimizi anlamaya çalışsak olmaz mı?

Herkes mi içindeki insanı gömdü? Yok mu mezarından çıkarmak isteyen o duyguları? Bahar gelsin, içinde yeşersin de bütün umutlar, hala nefes alırken en azından, bugün şuna bir iyilik yaptım diye sevinse içimizdeki insancıklar.

İnsanlık ölmüş deyip artık duamı edelim ruhuna, yoksa onu mezarından çıkarıp yeşertelim mi bütün umutlarla? İlk önce kendi benliğimle birlikte...

Tercih sizin, artık hangisini uygun görürseniz bedeninize, kendinize ve kendimize...

Saygılar